

Sygn. akt II Cz 876/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia uczestnika B. G. na pkt II postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt I Ns 153/13

w sprawie z wniosku A. P. i J. P.

o zniesienie współwłasności

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w pkt II w ten sposób, że nakazać wnioskodawcom J. P. i A. P. uiścić solidarnie na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 1.489, 13 zł.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 czerwca 2014 r., Sąd Rejonowy w pkt I umorzył postępowanie, zaś w pkt II nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy, wnioskodawcom A. P. i J. P. solidarnie kwotę 744,57 zł oraz uczestnikowi B. G. kwotę 744,56 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Świdnicy. Sąd wskazał, że w przedmiotowej sprawie zarówno wnioskodawcy jak i uczestnik byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania i ich interesy były wspólne. Sprawa natomiast dotyczyła zniesienia współwłasności nieruchomości zabudowanej stanowiącej współwłasność osób występujących w postępowaniu, a docelowy podział działki miał stanowić możliwość dla budowy domu jednorodzinnego przez wnioskodawców. Ponadto, Sąd zwrócił uwagę na okoliczność, że wnioskodawcy próbowali porozumieć się z uczestnikiem jeszcze przed wszczęciem postępowania sądowego, wnioski żadnej ze stron nie zostały oddalone, a żadna z nich nie postępowała niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie, tym samym, w ocenie Sądu brak było podstaw do obciążenia kosztami tylko jednej ze stron, o co wnosił uczestnik.

W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik zaskarżając je w pkt II oraz wnosząc o jego zmianę poprzez nakazanie wnioskodawcom uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa całej kwoty 1.489,13 zł, stanowiącej całość kosztów opinii biegłego, podniósł że w zaistniałej sytuacji koszty te traktować należy jako związane wyłącznie z udziałem wnioskodawców w sprawie, skoro dotyczyły czynności podjętej jedynie w ich interesie. Ponadto, trzeba mieć na uwadze, że biegły potwierdził

oczywiste stanowisko uczestnika, przedstawione w jego piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2014 roku, do którego wnioskodawcy w ogóle się nie ustosunkowali.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie uczestnika podlegało uwzględnieniu.

Zasady orzekania o kosztach postępowania nieprocesowego określa art. 520 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik postępowania ponosi koszty związane ze swym udziałem w sprawie. W myśl tego, uczestnika postępowania obciążają zarówno koszty czynności, której sam dokonał, jak i koszty czynności podjętej w jego interesie, przez sąd, na jego wniosek lub z urzędu / patrz: post. SN z dnia 19.11.2010r, III CZ 47/10, opubl. Lex nr 970082 /. Co do zasady więc koszty poniesione przez uczestników, związane z ich udziałem w sprawie, odmiennie niż w procesie, nie podlegają wzajemnemu rozliczeniu między uczestnikami poprzez ich zwrot. Określona w art. 520 § 1 k.p.c. zasada nie doznaje wyjątków, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub chociaż nie są w równym stopniu zainteresowani, ich interesy są wspólne. W pozostałych wypadkach sąd może od tej zasady odstąpić i na żądanie uczestnika, albo z urzędu, jeżeli działa bez adwokata lub radcy prawnego (art. 109 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) orzec stosownie do reguł określonych w art. 520 § 2 lub 3 k.p.c. Dla ich zastosowania istotne jest stwierdzenie, czy między uczestnikami postępowania w danej sprawie zachodzi sprzeczność interesów i czy są oni w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania. W orzecznictwie przyjmuje się, że sprzeczność interesów występuje w sprawach, w których między uczestnikami istnieje wyraźna kontradykcyjność co do oczekiwanego wyniku sprawy, gdyż wnioskodawca oczekuje uwzględnienia wniosku, a będący w opozycji uczestnik jego oddalenia (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1959 r., 2 CR 859/58, OSN 1961, nr 2, poz. 45, oraz postanowienie SN z dnia 19 listopada 2010 r., III CZ 46/10 dotychczas nie publ.). Ponadto, należy mieć na uwadze, że w orzecznictwie przyjmuje się, że w sprawach o zniesienie współwłasności nie występuje sprzeczność interesów między uczestnikami postępowania domagającymi się zniesienia współwłasności a prezentującymi jedynie odmienne zapatrywania co do sposobu dokonania zniesienia współwłasności. W takiej sytuacji uzasadnione jest rozstrzygnięcie o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., a więc z zastosowaniem przewidzianej tym przepisem zasady (zob. postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2011 r., II CZ 120/11, wyd./el. Lex nr 1298073).

W ocenie Sądu Okręgowego oraz w świetle powyższych rozważań, Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo jednak obciążył uczestników wydatkami związanymi z niniejszą sprawą. Na wydatki te składało się wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii, której przedmiotem miało być ustalenie czy istnieje możliwość zniesienia współwłasności przedmiotowej nieruchomości poprzez podział fizyczny. Należy bowiem podkreślić, że uczestnik B. G. już od początku postępowania stał na stanowisku, że podział fizyczny tejże nieruchomości jest niemożliwy z uwagi na brak linii podziału budynku. Wnioskodawcy jednak utrzymywali, że sposób podziału nieruchomości przez nich proponowany jest możliwy, Sąd Rejonowy dopuszczając z urzędu opinię biegłego mającego ustalić czy zniesienie współwłasności nieruchomości w sposób wskazywany przez wnioskodawców jest możliwe, działał więc w ich interesie. Stąd też, to oni na podstawie art. 520 § 1 kpc mają obowiązek ponieść koszty sądowe niezbędne do przeprowadzenia tejże opinii.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc uwzględnił zażalenie.